

Gabriela Rudolfová, žena s životem, který by vystačil na několik dalších

Gabriela Rudolfová se narodila v roce 1936 v Maďarsku. Se svou početnou rodinou strávila skoro celou válku v Budapešti. V roce 1942 zažila první nálet na Budapešť – velice živě si pamatuje na bombardování a pravidelné útoky do sklepních krytů. Její o 4 roky starší sestra to velmi prožívala, ale Gabrielu samotnou to do budoucna skoro nepoznamenalo. Jak sama říká „dítě si zvykne na všechno“.

Otec Gabriely Rudolfové byl zubař, proto ho koncem války odvezli do České Lípy, aby tam pracoval jako válečný lékař. A matka paní Rudolfové se v napjaté atmosféře se třemi dětmi a tetou rozhodla otce rodiny následovat, což paní Rudolfová dodnes považuje za skutečně šílený kousek. Nakonec ani do cíle nedojeli, protože je Rudá armáda přeměrovala do Vídně. Odtud pak v samém závěru války následoval návrat do Budapešti.

Po válce se rodina paní Rudolfové přestěhovala na Slovensko ke svým příbuzným. Ačkoliv neznala ani slovo ve slovenštině, podařilo se jí vystudovat nejprve jedenáctileté gymnázium a poté dokonce medicínu. V rámci vysokoškolských studií pobývala i v Praze, kde potkala svého budoucího muže, původem z Turnova. Po svatbě se pak oba přestěhovali do Vysokého a od roku 1964 pracovala paní Rudolfová v jablonecké nemocnici.

Byla svědkem všech významných mezníků československých a později českých dějin 2. poloviny 20. století, velmi živě si pamatuje rok 1968 i 1989. Její život tak byl velmi pestrý.